

nu. Den ærede Ordfører omtalte atter den grønlandske Kasse; jeg maa henholde mig til de Betragtninger, jeg anstillede i mine Udtalelser i Mødet i Gaar, og jeg er bleven bestyrket siden i, at min Opfattelse af de foreløbige Bestemmelser var rigtig, ved at se, at Dr. Rink opfatter disse Bestemmelser paa lignende Maade. Han udtaler nemlig i sin Bog, der udkom i 1882, at hvert Kolonidistrikt fik sin egen Kasse; til Betalingen for de i Distriktet indhandlede Produkter, skulde Handelen yde et Tillæg af $\frac{1}{6}$, men dette Tillæg skulde Sælgeren afstaa til Kolonikassen. Det opfattedes altsaa ogsaa af Dr. Rink som et Tillæg, der blev ydet fra Handels Side, et Tillæg ud over de sædvanlige Priser, der nu bleve ydede for Produkterne; og denne Opfattelse bestyrkes ogsaa, som jeg tidligere har udtalt, derigennem, at Takstregulativet før og efter disse Bestemmelers Ikrafttræden i alt væsentligt er det samme. Naar man fremhæver det store Tilskud, som Grønlanderne paa den Maade skulde give til Administrationen, Handelen, de kommunale Anliggender etc., maa det heller ikke glemmes, at Repartitionen ingenlunde, saaledes som det i alt Fald af enkelte Udtalelser kunde se ud til, at den ærede Ordfører mente, er noget ringe Beløb. Tværtimod, det er langt det største Beløb, som gennemsnitlig er blevet givet til Repartitionen. Jeg har faaet en Opgørelse af samtlige Kolonikassers Indtægter og Udgifter i Aarene fra 1898—99 til 1902—03, og det viser sig da, at i 1898—99 vare Understøttelserne 2023 Kr., Fattighjælpen 951 Kr., Repartitionen 15,440 Kr. og Administrationen 2,861 Kr.; i 1899—1900 vare Understøttelserne 1,856 Kr., Fattighjælpen 1,397 Kr. og Repartitionen 19,653 Kr.; i 1900—01 vare de tilsvarende Udgifter 2,023 Kr., 1,277 Kr. og 17,800 Kr., og i 1902—03 vare de henholdsvis 2,372 Kr., 1,357 Kr. og 17,773 Kr. Jeg tror, det er nødvendigt, at man mærker sig dette, naar man vil fremhæve de store Afgifter, som Grønlanderne give. For at dette nu imidlertid ikke skal blive misforstaaet, skal jeg dog tilføje, at dette er jo en Oversigt over samtlige Kolonikassers Indtægter og Udgifter, og at den ærede Ordfører (Zahle) har Ret nok i, at det kan ske og ogsaa er sket ved enkelte Kolonier under særlig haarde og vanskelige Forhold, at Repartitionen er gaaet ned til et ikke meget betydeligt Beløb.

Den ærede Ordfører lykønskede mig

til at skulle tiltræde den øverste Administration af de grønlandske Anliggender paa et Tidspunkt, hvor der forelaa adskillige fuldt færdige Forslag, som han da mente, at Indenrigsministeren kunde gøre færdige og lade træde ud i Livet i Løbet af kort Tid. Ja, det kunde jo maaske lade sig gøre, hvis Forholdet var dette, som den ærede Ordfører synes at antage, at der var et egenmægtigt Direktorat og et det altid bejaende Ministerium. Men Forholdet er netop dette, at man, ihvorvel man ikke fra Ministeriets Side tvivler om, at Forslagene ere udarbejdede med megen Omhu og Forstaaelse af de foreliggende Opgaver, dog kunde ønske dels at gøre dem til Genstand for selvstændige Overvejelser i Raadslagning med kyndige Folk, men dels ogsaa kunde ønske, at den grønlandske Befolkning fik Lejlighed til i den Udstrækning, det maatte være naturligt, at faa saadanne Forslag under Overvejelse. Og naar dette skal lade sig gøre, tror jeg, den ærede Ordfører vil indrømme mig, at det paa Grund af Forholdene naturligt maa tage adskillig Tid, inden en saadan Overvejelse kan have fundet Sted og Forslagene derfor være modne til at træde ud i Livet. Jeg maa derfor forvare mig imod — Forord bryder jo ingen Trætte —, at man vil kunne forvente, at man i Løbet af kort Tid vil se Resultater under min Administration af disse Forhold. Men i øvrigt maa jeg naturligvis udtale min levende Glæde over, at disse vigtige Anliggender mødes med saa varm en Interesse baade hos det højtærede Finansudvalg og hos dette Ting saavel som hos den hele Rigsdag. Det er jo en meget væsentlig Betingelse for, at de Reformforslag, der maatte vise sig heldige, ogsaa snart kunne komme til at træde ud i Livet.

Ellinger: Jeg konstaterer med Glæde, at den Opfattelse, jeg har gjort gældende overfor den ærede Ordfører, falder ganske sammen med den højtærede Ministers nu fremsatte Opfattelse og skal for øvrigt kun henstille til den ærede Ordfører, naar han i en Sag har tabt Slaget, saa ikke at prøve paa at vinde et nyt ved personlige Bemærkninger. Derved tror jeg ikke, man kommer langt.

Ordføreren (Zahle): Nej, det kunde ikke falde mig ind at indlade mig paa noget studentikost Mundhuggeri med det ærede Medlem; det forbavser mig ikke, at det ærede Medlems Opfattelse falder sam-